

ἀλλίως δὲν θ' ἀξιώθῃς νὰ κἀνῃς τὸ νερὸ σου
εἰς ὄρυμους καὶ πλατείας.

Εἰς Κέντρον Ἀνεξάρτητον ποτὲ μὴν Ξευκτικῆς
γὰρ νὰ μὴ νοιώσῃς ἡγήγορα πρὸς κέντρα πῶς λακτικεῖς.

Ἄφινε τίτοιαις μὲρολοις καὶ τίτοιαις κασκαρικός
ἴστων κάθε κουτομάγις,
καὶ θάνατι πρὸ καλλίτερον νὰ σὲ κεντρίσῃσιν σήμας
παρὰ τῶν Κέντρον λόγις.

Ἐτῆς ὄραις τούτοις τῆς κακαίς καὶ τῆς συφορισημέναις
φίλα ποδισαῖς τῶν ἀρχηγῶν κ' ἄς εἶναι καὶ βρεγμαίαις.

Ἐτοῦ κομματάρχη τὴν ποδὶν θὰ ἔρῃς τὴν προστασία σου
καὶ θὰ φυλάξῃς καθαρὰ τὴν ἀνεξαρτησία σου.

ἌΌταν ὁ νόμος δὲν ἔμπορῇ νὰ γίνεταί κουργίλι
τὴν ἀνεξαρτησία του κανένας τί τὴν θέλει;

Μὲ κόμμα μόνον ἐκτιμᾷς τὴν ἀνεξαρτησία
καὶ νοιώθεις τί σοῦ γίνεταί καὶ μπαινίεις ἴστων οὐσία.

ἌΌταν ἀπὸ Συντάγματα καὶ νόμους ἐξαρτᾷσαι
ποτέ σου ἀνεξαρτήτως πραγματικῶς δὲν θάσαι.

ἌΠεναντίαις φραίνεσαι πῶς εἶσαι δούλου φύσις,
ὅταν τοῦ νόμου τὰ δεσμὰ δὲν ἐμπορῇς ν' ἀφήσῃς.

Ἐτούς κομματάρχας τοὺς κλεινοὺς μὴ γίνεσαι ἀγνώμων,
αὐτοὶ μαζὶ ἐλευθέρωσαν ἐκ τῶν τυράννων νόμων.

Τοὺς Ἀρμοδίους λάτρευε καὶ τοὺς Ἀριστογείτονας,
ποὺ τὰ σταθιά των ἐκρυψαν σ' Ἐλθίαις καὶ σὲ Κορδόνιαις
κ' ἀνεξαρτήτως σήμερα πᾶς ἄρῃσαν ἀχίταναις
καὶ κτίετες ἤφιλὰ φοληραῖς καθὼς τὰ χελιδόνιαις.

Αὐτοὶ πληρόνουν ἀκριβὰ τοὺς κόπους τοὺς ἀπύτους,
ἀλλ' ὅμως πῆγαινε ν' ἀκούσι καὶ τοὺς ἀνεξαρτήτους.

Γὰρ νὰ ξεχνῃς τοὺς πόνους σου καὶ κάθε σου μεράκι
ἄκου καὶ τὸν Γεννάδιο, ἄκου καὶ τὸν Μακράκη.

Περνεξ καλὰ τὴν ὄρα σου, ἀκούσι καὶ ρητορεία,
γμιζέι καὶ τὸ στήθος σου ἀπὸ φιλοπατρία.

Μὰ καὶ τὸν Βακαλόπουλο νὰ πέρνῃς καταπόδι
κ' εἰς ὄλους ἀναθήματα νὰ σκούξῃς θηριώδη.

ἌΌλλ' ὅταν ἐθάσῃ ὁ λαμπρὸς καὶ πάνδημος ἀγῶν
τῶν νέων ἐκλογῶν,

τότε θηθήσου τὴν τιμὴ καὶ τὴν περιουσία σου
σὰν ἀληθῆς πολίτης,
κ' ἀμείσωσι βράσαι, Φασουλῆ, τὴν ἀνεξαρτησία σου
καὶ ρούφα τὸ ζουμὶ τῆς.

Καὶ ἴστωσι πολίταις φώναξε : ἐγενναῖοι συμπολίται,
ἴστωσι κάλλιαις ἀνεξαρτήτοι ἀνεξαρτήτως ἴτε,
ὄλοι τῆς πρώτης μας σκαλαβίας ἄς πλύνωμε τὸν ρόπο
κ' ἴστωσι ἐλευθέρου Ρωμηῶς δὲν εἶναι γὰρ τὸν τύπο,
μὰ θέλει ἀνεξάρτητον νὰ δεῖξῃ χαρακτηριστῆρα
ψῆρον ἄς δῶσ' εἰς ἕκαστον Ἐθναρχῆν καὶ Σωτῆρα.

ἌΌς σήμερα ἴστω ρεμπελὸ μὲ τούτους συνειθισμας
κ' ἀργάσωμε τὸ δόλις μας καὶ νουῶρο σκυλοπίτσι,
μὰ τούτους εἰς τὰ γραμμίαις τῶν νόμων ἀπειθήσασμας
καὶ θάνατι κῆριμα ἴστω Θεὸ νὰ τοὺς ἀφήσωμ' ἴτσι.

ἌΌκ' ἂν βγάξωμε τὸν σῆροκο μας ὡς τώρα, πατριώται,
πῶς σὲ κανέαν ἀρχηγὸ δὲν σῆδομαι κερφάλι,
πρίπει θαρρῶ νὰ λέγονται κ' ἴστωται πότε πότε
γὰρ νὰ γελοῦμε κάποτε σὲ τοῦτο μας τὸ χάλι.

ἌΌκαλλίτερ' ἀνεξαρτήτοι μ' Ἐθναρχας καὶ Σωτῆρας
τὰ κάλα νὰ τινάζωμεν ὡς ἐρμαία τῆς μοίρας,
παρὰ νὰ μὴ γνωρίζωμεν ποτὲ τὴν αἰστίαν
ἴστων νόμων ὑποκλιμένοι τὴν φάυλην ἐσποτεῖταιν.»

Αὐτά, παιδί μου, νὰ τοὺς ἴστω καὶ ψάλε νικητήρια
καὶ σπάζε κεφαλὰς πολλῶν καθὼς καὶ πιστοτήρια.

(Τοιαῦτα εἶπεν ἡ Πατρίς κ' ἀστράπτουσα ἔχθη
πρὸς τοῦρανοῦ τὰ βῆθη,
κ' ὁ Φασουλῆς παραλαβὼν τῶν ἐντολῶν τὴν πλάκα
τὰς εἰδεῖς περίτρομος ἴστων Περιελῆ τὸν βλάκα,
καὶ ταῦτα ἀναγράφαντες ἐντὸς πλακοῦ χρυσοῦ
σὰν νέοι Μωσαιοῖς
τοῦ νεωτέρου Ἰσραὴλ καθήχησαν τὰ πᾶθη
κ' ἀπέμειναν ἀκλόνηται ἴστω πατέρια των ἴστων.)

ἌΌμαζάδες ἀπεργοῦντες καὶ πολλαῖς δουλειαις μὲ φούνταις.

Καὶ εἶπε ἴστων κροτοσῆρῆδες ὁ Βούλτσος τομμηταῖς :
ἀπαγορεύεται σταθμοῦ εἰς ὄλας τὰς Πλατείας
κ' ὄλοι σας ἀπὸ σήμερα ἐλευθέρου καὶ δούλου
τὸ νομμερὸ σας θάχετε σ' ἕνα μικρὸ σακκούλι,
καὶ θὰ διατιμήσῃτε τὸ κάθε σας ἀγῶγι,
κ' ἄς λείψουν σας πικρακῶν τραχίματα καὶ λόγοι.»

Καὶ εἶπαν οἱ κροτοσῆρῆδες ἴστων κύρ Διευθυντή :
ἄμην κἀνῃς πατριότη,
καὶ πάντα ἡ καρὸστακίς μας θὰ στέκουμ καρπούλι
σὲ καθεμὲν Πλατεία,
καὶ ἴστω καλὰ καθομινα δὲν βάζωμε σακκούλι
χωρὶς καμμιᾶν αἰτία.»

Είμαι κεφαλοβραύστης τὸ ρόπαλόν μου πάλλων
καθ' ὄλων τῶν κρανίων ἀπίστων ἀντιπάλων.

Κι' ὁ κύριος Διευθυντὴς ἐρώναξε «μπέρ μπάνο!
θὰ βάλετε τὸν σάκκο»
κι' εἶπαν οἱ καρποσίρηδες «δὲν βάζομε σακκί,
ἀλλίως ἀπεργία,»
καὶ πᾶνε 'στὸν Πρωθυπουργὸ καὶ τρέχουν βιολιτικοὶ
κι' εἰς ἄλλα Ἰπουργεῖα.

Ἄλλαλαγμός ἀκούεται: «ὡς πότε παλληκάρια;
πράχλιος καρποσίρηδων σακκί δὲν ὑποφέρει,»
χερούμενα καὶ τᾶλγα μασσοῦν τὰ χαλινάρια
γὰρ τοῦτο τὸ χαρμόσυνο καὶ ξαφνικὸ χαμπερί.

Ἐκκυταχθῆκαν τρυφερὰ ντουρηδες καὶ καράδες
καὶ ζηλιεταῖς φοράδες,
κι' ὄλους τοὺς δρόμους ἔγμισαν μὲ φρέσκια καθβαλιναις,
ἵπου φανήκαν σὲ πολλοὺς Ἑγγλέζικαις στερλίναϊς.

Καρότσα δὲν ἀπέμεινε 'στὴν θείσι τῆς καμμά,
τῆτις χιλιμιντρίζουν,
κι' εἶθός ἀπὸ τὰ τέσσερα τῆς πόλεως σημεῖα
τὰ καμουτσίκια τρίζουν,
κι' ἀπὸ παντοῦ καταρακουλῶν τῶν ἀμαξῶν τρεχοῖ
καὶ τὸ κλεινὸν Πτολιέθρον μὲ γδούτους ἀντηχεῖ.

Τρέχουν τὰμάξια τὰ παλῆα μαζὶ μὲ τὰ καινούρια
καὶ 'στὸ Πανεπιστήμιον βροντῶντα σταματοῦν,
καὶ λίγει κάποιος ἀμαξίας ἐμπρός, παιδιὰ, 'στ' ἀχούρια
ἀρχαῖοι καρποσίρηδες τοὺς νέους χαιροῦντο,

κι' ἀνάθεμά τὸν τρεῖς φοραῖς εἶκινον τὸν βερίμη,
ποῦ πιάση τώρα γκίμι».

Κι' εἶδπε τὰ γινόμενα ὁ κάθε πατριώτης,
ὅταν κι' ὁ Μιστριώτης
ἀκούσας τὰς ποδοβολὰς 'στὸ Φλογερὸ Καμίνι
κι' ἰδὼν πῶς πάλιν ἀπεργοὶ λυσομακοῦν φιλέριδες,
κι' ὑπὲρ ἐκείνων ἔσπεισε τὸ σπῆθος νὰ προτινῆ,
ἀλλ' ἔμαθε μὲ λύπην τοῦ πῶς ἦσαν καρποσίρηδες.

Καὶ κρὰ καὶ κρού καμουτσικαῖς, καὶ μὴ καὶ δὴ μὲ φούρια
ἐξέψαν 'στ' ἀχούρια,
κι' ἔρημισαν ἰδίσοπζεν εἰς τὰς ἰσοτεφάνους
καὶ σιθαγιμένους εἶδπε τὰ κάρρα καὶ 'στῆς σούσταις
τοὺς Κόντε-Ρεπανάκῆδες καὶ τοὺς Μεγαλουσιάνους,
κι' ἀσκόνισταις δὲν ἔμειναν καμμάξια Κοντίσας φούσταις.

Κι' ἂν πόνει γίννας ἔσφιγγαν καμμάξια τρανὴ κοκκίονα,
ὅπου Θεὸς φυλάξει,
καὶ σούλεγαν εἰς τὴν μαμμὴ νὰ πῆς γὰρ τὴν λεγώνα,
δὲν εὐρίσκεις ἀμάξι.

Μὰ καὶ κηδέαις μερικαῖς ἐπῆγαν ποδαράδα
χωρὶς οἱ φίλοι τῶν νεκρῶν νὰ φᾶνε καρποσάδα.

Ἵμως οἱ καρποσίρηδες 'σταθῆκαν τυχεροὶ
κι' ἡμέρα ἐξημέρων Τετάρτης βροχερῆ,
κι' εἰπέλινε πρωτοφανὴς κατακλισημὸς καὶ νίλα
χρενιάς ρυπαρότητας,

καὶ στήρη περιγηγῶν ἑπλάκασαν ποικίλα
νὰ δύν τὰς ἀρχιτέκτας.

Καὶ μόνου των 'κουβάλησαν τοῦ ταξιδιῶν τῆς τσάνταις
κί' ἀρσενικοί καὶ θηλυκοὶ ἴνικαν ὄλοι λούσας,
κί' ἐπῆξαν ἀποστολιῶδες γιὰ νάβρουνι λοκάνταις
κί' ἀκουγες τῆς ποδάρις των ὅτῃ; λάσπαις πλάστα πλού-
[τσα.

B

Ἀπὸ κρότους δὲν κινεῖται τῆς κινήσεως ἡ γῆ...
τί πείθεται κί' ἀηδία !..
ἐφρευαν καὶ τῶν κυμμάτων οἱ μεγάλοι ἀρχηγοὶ
γιὰ νὰ πᾶν περιοδεῖ,
μὰ κινεῖται καρτοσίρης δὲν ἄνικῶθη ὅτὸ ποδάρι
καὶ δὲν εὗρισκαν κάρτοσα τὰ μπικουλά των νὰ πάρη.

Ἄλλ' οἱ φίλοι των προθύμως τὰ φορτώθηκαν ὅτους ὤμοις
κί' ἐτραγαν μ' αὐτὰ ὅτους ὄμοιους,
καὶ πιζοὶ παρκολεῦθουν τρίτοι, δευτέρου καὶ πρώτοι,
κί' ὁ λόος ἔχειροκρότε.

Ἐρημώσεως ἀγρίας βασιλείου μαύρη φρικη,
δὲν κροτεῖ τὸ καμουσίται,
τετρατρώγων καὶ διτρώγων δὲν αἰσθάνεται σεισμόν,
ἴσπων ἀκαμαντοπόδων δὲν ἀκούεις καλπασιμόν,
μῆτε βάρβα ἴμφοδες κανίνα, μῆτε πρόσταγμα φωνῆς,
μῆτε μὲ κρότους ῥόδες δὲν πλάκονεται κανεῖς.

Ἔνα μαῦρο σακκουλάκι τὴν γαλήνην μας μαυρίζει
κί' ἄλλαις πινομα χολαῖς,
καὶ πολλὰ γιὰ τὸ σακκουλὶ κατὰ φρίνα μεμμρίζει
κί' ὁ πολίτης Σακκουλιῆς.

Τάχα πῶς τὸ σακκουλάκι ὅτῃ; Εὐρώπης θὰ φανῆ
τὰς μεγάλας διανοίας ;...
χαλαρόνεται καὶ φεύγουσαν καθενὸς οἱ χαλινοὶ
σὰν τοῦ κρότους τὰς θίνας,
κί' ὁ κθεῖς τῶν Φιλελλήνων τὸ σακκὶ βαρῆως φέρει
κί' οὐτ' οἱ μάγεις δὲν φωνάζουν «βάρη πίσω καρτοσίρη».

Γ

Ἡ κεντρικὴ Διεύθυνσις φρουρεῖτ' ἐξ ὀπλιτῶν,
ἄλλ' ὤμοις καὶ τὸν Προέδρον τῶν Ἀμαζηλιανῶν,
πῶ καὶ εἰς χοροῦ τοῦ Παλατιοῦ μὲ φράκο παρευρεῖθῃ,
ἐπὶ πονηρῶν τὸν ἴσταλαν εἰς τὸν Εἰσαγγελίαν,
πλὴν μετ' ὀλίγων ἀπ' ἐκεῖ ἐλευθερὸς ἀρέθῃ
κί' εὐθὺς οἱ καρτοσίρηδες τὸν κάνουν Βασιλείαν.

Καὶ λυσιπνεῖς τοὺς χαλινοὺς τῆς παιδαγωγίας τότε
ὅτῃν Δημαρχίαν ὤρμησαν πανόχυροι ὀημόται
μετ' ἀστραποβροντῶν,
κί' ἐλάλησαν τὰ στήματα ρητόρων ἀμαζῶδων
περὶ τῶν Διληγιάντηδων, περὶ τῶν Μεταξῶδων,
καὶ τῶν Διευθυντῶν.

Κί' ὠρίσθησαν ἐμβροῦνι ποτὶ των νὰ μὴ ζήσουν
μ' ἀλλοδαποὺς κί' ἡμεδαποὺς ὅτὰ πόδια νὰ τοὺς ρίψουν,

κί' οἱ κάτοικοι τῶν Ἀθηνῶν νὰ γίνουν μὲ τὸ ζῆρι
μεγάλοι πεσόποροι.

Κί' ἀπὸ πυρίνου κερκυνῶν ἐγλάκυσαν ἐκεῖ
ὅτῃν Βουλτοσὺ ἔξανγύρισαν νὰ πῶν γιὰ τὸ σακκί,
καὶ τοῦπαν κί' ἂν τὸ βάλουν πῶς τίποτα δὲν βγαίνει
κί' ὁ Βουλτοσὺ τοὺς ἀπάντησε πῶς τὸχουν καὶ ὅτῃν Βιέννη.

Μὰ τὰ καμμένη τῶλοχ στρωμένα μὲς ὅτ' ἀχούρι
σανό, κρηθραὶ κί' ἄχυρο ἐτραγαν μὲ χουζούρι,
εἰνάζαν τῆς χαίταις των, 'κουνοῦσαν τῆς οὐραῖς,
καὶ γιὰ τοῦ Βουλτοσὺ τὸ σακκὶ κουβιτνιζῶν γλυκά,
κί' ὄλα τὸν εὐχάριστσαν μὲ τρεῖς ἀναφορῆς,
γιὰτὶ μὲ τοῦτο ἴγλυτσαν ἀπὸ τὰ λογικά,
κί' ἀνάσταναν προσωρινῶς ἀπὸ τὸ μαροῦδουλι
καὶ Θεοῖς ὅχωρεῖται ὀφάνεξαν τοῦ Βουλτοσὺ τὸ σακκουλὶ.

Περὶ τῶν καρτοσίρηδων παρλάτα γενικῆ,
κί' ὅταν κανεῖς τοὺς ἔλεγε γιὰ τοῦτο τὸ σακκί
εὐθὺς τοὺς ἐπερίχυνε κρῦς ἰδρῶς καὶ φρικῆ,
κί' ὀλίγου δὲν μπαγλάρωμα θὰ πάσχαζε περίσσιον
κί' ἕνας ἀσκίης γαλατῆς ἀπὸ τὸ Λοιδωρικὶ
γιὰτὶ πούλοσε φανερὰ γιζοῦρι σακκουλιῶς.

Καὶ τοῦ Σχολεῖου μικρὰ παιδιὰ ἐπέταξαν τὴν σάκκα
κί' ὁ κόσμος εἰς ἀνάθημα τῶν σάκκων ἐξετραγῆ,
κί' ὁ Φασουλῆς δὲν ξέρε πῶς ὕμνηθηκε τὸν Σάκκα,
τὸν εὐοχῶν τὸν γνωστὸν τοῦ Πέρση Ἀστυάγη.

Κί' ἐτραγουδοῦσε μόνος του ἀπᾶρε κάρτοσα κί' ἔλα,
κί' ὅταν ἐκῦτταζε σακκὶ σὰν παλαῶδες ἐγέλα,
κί' ἔπῃρη τὴν γαῖθάρη του, σφριγῶσαν κατ' αὐτάς,
καὶ τὴν ἀκριβοεινίμιας ὅτους περιγηγίτας.

Καὶ ρεῦμα συζητήσεως ἐφόρθη κί' ἐξογκοῦτο
καὶ πάντες συνεισκέπτοντο πῶς τὸ σακκουλὶ τοῦτο
κάθε σφῆς ἱστορικοῦ ὅτὸ μέλλον θὰ τὸ κρινῇ,
καὶ μαῦρον σάκκων κί' ἡ Πατρίς ἐφόρεσε κί' ἔθρηνε.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελοῦ.

Γουτάκις ὁ Κυρῆκος, ἐκ τῶν γνωστῶν ἡμῶν,
ἐκείνος ἡμερησίῃ τὴν Ἄνευ τὴν Μουζῆν,
κέρων προσημῶδες πολλῶν καὶ διαφόρων
κί' εἰς χρέμας πλοῦσιον καὶ θηλεκτὸ κομμάτι.
Κί' εἶπῃ γιὰ τὸν Κυρῆκο καὶ τὴν κυρὰ τὴν Ἄνευ
αὐχθῆσαν στεφάνους καὶ τούραου τὸ μῆνα.

Περὶ τῆς ἐπιθροῦσεως τῆς πολιτικῆς
τῆς τῶν ἀρχαίων λαλοῦ καὶ γλώσσης κλασικῆς,
μελέτημα πρωτότυπων καὶ νῖον δίχως ἴμα
κί' ἀπὸ τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ ἀναγνοῦν τὸ Βῆμα.
Μίμικ ἄναστοσπουλοῦς ὁ συγγραφεὺς κλαίεται,
ὅτις τῆς γλώσσης τὴν ἀκρῆν περὶ πολλοῦ ποιεῖται.

Λακωνικῶν ἴθλων τὰ μέλα περίεργον
ἐπὶλοκον βέβηλον,
καὶ τῆς Εὐαγγελίας Καπετανάκου ἔργον,
χάρων πολλῶν ἰγυλείων.
Ἔκει καὶ μερολήγη περίεργον τῆς Μάνης
κί' ἄλλα πολλὰ τραυοῖμα μὲ στήχευ πῶ τὸ χένειν.

Ἡ Ἀδελφότης ἐν Χριστῷ, προκόπτουσα εἰς πίστιν,
τῶν περκαγμένων ἑκείνων ἐπέθεσε καλλιότην.